

ního zastupitelstva pro obec výhodné, resp. hrozí-li z něho obci podstatná škoda, je otázkou skutkovou, již může nss přezkoumati jen v mezích 2. odst. § 6 zák. o ss. — — — —

Č. 11.390.

Zaměstnanci veřejní: * Cesta, kterou koná úředník z místa svého úředního působiště za účelem prohlídky úředním lékařem z příkazu nadřízeného úřadu vydaného ve smyslu § 29 odst. 2 zák. č. 15 ř. z. z r. 1914 (služ. pragmatika) za tím účelem, aby si úřad zjistil, je-li úředník toho času skutečně neschopen konání služby, jest cestou služební ve smyslu dekretu dvorské komory z 21. května 1812 Sb. zák. politických Sv. 38 čís. 71 str. 225.

(Nález ze dne 28. června 1934 č. 12.023.)

Prejudikatura: srv. Boh. A 11.006/34.

Věc: Ludvík Ž. v P. proti ministerstvu financí o úhradu cestovních výloh.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výnosem gřř v Bratislavě z 30. prosince 1931 nebyla přiznána st-l náhrada cestovních útrat za lékařskou prohlídku u zem. úřadu v Bratislavě, které se podrobil dne 18. prosince 1931 na rozkaz gřř z 10. prosince 1931 z těchto důvodů: »Podle ustanovení oběžníku min. fin. ze 4. dubna 1922 č. 3887 pres. může býti přiznána státnímu zaměstnanci náhrada normálních cestovních výloh spojených s cestováním do sídla nejbližšího státního lékaře, které je rozdílné od stálého bydliště zaměstnancova, jen tehdy, je-li nálezem tohoto lékaře zjištěna jeho úplná neschopnost k vykonávání služby, resp. je-li jeho služební nepřítomnost shledána za odůvodněnou. Ježto nález a posudek úředního lékaře u zem. úřadu v Bratislavě z 18. prosince 1931 neshledal Váš zdravotní stav tak vážným, aby potřeboval »zvláštního klidu k léčení«, ani nekonstatoval nezpůsobilost k řádnému výkonu služby, tedy neshledal Vaši nepřítomnost ve službě za odůvodněnou, náleží Vám nésti útraty 192.50 Kč z vlastních prostředků. Při tom podotknuto, že zákonného nároku na hrazení takovýchto výloh státní zaměstnanec vůbec nemá.«

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání z důvodů uvedených ve výměru I. stolice.

O stížnosti uvážil nss toto:

V daném případě jest na sporu otázka, zda cestu, kterou konal st-l z P. jako místa svého úředního působiště do B. za účelem prohlídky úředním lékařem z příkazu nadřízeného úřadu vydaného ve smyslu § 29 odst. 2 služ. prag., jest považovati za úřední cestu a náleží-li mu v důsledku toho náhrada cestovních výloh. St-l zdůrazňuje, že ustanovení oběžníku min. fin. ze 4. dubna 1922 vztahují se jenom na případ, kdy státní zaměstnanec, který je povinný k úřednímu nařízení podrobiti se vyšetření úředním lékařem (§ 29 služ. prag.), bydlí mimo sídlo nejbližšího státního lékaře a na řádné vyzvání úřadu podnikne cestu z místa svého bydliště do sídla nejbližšího úředního lékaře za účelem lékař-

ské prohlídky. Nevztahují se však na případy, když státnímu zaměstnanci z úředního rozkazu prohlédnutému již úředním lékařem v sídle svého bydliště se nařídí cestovati k prohlídce k úřednímu lékaři v sídle ústředního úřadu, neboť takovou cestu sluší pokládati za cestu služební, konanou na příkaz nadřízeného úřadu a nutno za ni přiznati náhradu služebních výloh podle § 147 plat. zák. resp. podle výn. min. fin. z 15. června 1920. Nss uznal tuto námitku stížnosti důvodnou.

Prozatímní úprava cestovních požitků státních zaměstnanců, provedená usnesením vlády ze 4. června 1920, sděleným přípisem předsednictva min. rady ze 7. června 1920 (výnos min. fin. z 15. června 1920), předpokládá, že jde o služební cesty státního zaměstnance mimo úřední místo, nedefinuje však, co jest služební cestou. Normou pro úpravu nároků státního zaměstnance na náhradu cestovních výloh a stravného jest však dekret dvor. komory z 21. května 1812 Sb. zák. pol. sv. 38 č. 71 str. 225 atd., kterýž se po rozumu zák. č. 11/1918 Sb. a §§ 147 a 206 plat. zák. č. 103/1926 Sb. stal součástí zákonodárství republiky Čsl. Podle čl. XXXI cit. dekretu přísluší nároky shora naznačené jen za cesty, které státní zaměstnanec podnikl ve věcech služby na příkaz nebo se svolením úředního místa, kterého se věc týká, není-li již služebními instrukcemi k tomu poukázán nebo oprávněn. Z této zákonné normace plyne, že lze mluvit o služební cestě, za niž náleží úředníku samostatná náhrada výloh cestovních a diet, jen tehdy, byla-li cesta státním zaměstnancem podniknuta a nepřetržitě konána ve věcech služby a dále nepobíral-li zaměstnanec k úhradě výloh takových úředního paušálu cestovního a dietního (čl. IV atd. cit. dekretu). Při služebních cestách jde jednak o úkony zaměstnance prováděné mimo služební působiště, které jsou součástí jeho činnosti v okruhu příkázaném mu služebním postavením, jednak o cesty, které koná proto, aby splnil určitou povinnost, uloženou mu osobně jako zaměstnanci státu v zájmu služby a byl-li mu k ní dán příkaz nebo dáno svolení příslušného úředního místa (čl. IV, VII, XVII, XIX, XX a XXXI cit. dekretu).

Ve sporném případě vykonal st-1 cestu k prohlídce úředním lékařem z P. do B. na výslovný rozkaz gř. Prohlídka ta byla provedena za tím účelem, aby bylo zjištěno, zda zdravotní stav st-lův připouští výkon služby a byla tudíž prohlídkou konanou v zájmu státním; byla prováděním státního dozoru nad tím, aby žádný ze státních zaměstnanců, jejichž zdravotní stav výkon služby připouští, této své povinnosti se nevymykal. Pak šlo však o lékařskou prohlídku v zájmu služby a nutno proto cestu k této lékařské prohlídce, která se stala na základě příkazu nadřízeného úřadu z místa služebního pobytu st-lova, pokládati za cestu služební ve smyslu shora cit. dvor. dekretu. Za tohoto stavu věci jest ne-
správný názor žal. úřadu, že v daném případě nešlo o úřední cestu, a slušelo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.391.

Zaměstnanci veřejní (Podk. Rus): * »Státními lesními příručními (horary)« sluší rozuměti v § 1 zák. č. 137/1920 Sb. o zařadění